

Φ Θ Ι Ν Ο Π Ω Ρ Ο

Θά'ρθῶ τὸ βράδυ· νὰ μὲ καρτερῇς
Ὅπως τὴν ἄνοιξι τὴν περασμένη, μονοπάτι
Ποῦ ἔχεις ὀρθάνοιχτη τὴν Πύλη ἑνὸς ναοῦ
Στὸν κάθε κουρασμένο, ἀργὸ διαβάτη.

Στὸ μοναχό σου δέντρο θὰ σταθῶ,
Στὴ γνώριμη τὴν πέτρα θὰ καθήσω,
Καὶ τρώγοντας τοῦ δειλινοῦ μου τὸ ψωμί,
Τὴν ὅλη μου ζωὴ θ' ἀναμετρήσω.

Κάθε ποῦ ἀπὸ τὸ δέντρο θὰ κυλοῦν
Τὰ φύλλα στὴν ποδιά μου νοτισμένα,
Νὰ μοῦ ἱστοροῦν τὰ παραμύθια τὰ παλιά,
Ποῦ πρὶν τελειώσουν σβήσανε θλιμμένα.

Καὶ σὺ θὰ συλλογιέσαι τὶς ζωές,
Ὅσες ἀνέβασες ψηλὰ στὸ ἔρημοκλῆσι,
Ὅσες στὴ μέση ἐμεῖναν κι' ὅσες στὴν ἀρχή,
Κι' ὅσες δὲν πρόκαμαν ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡς τὴ δύση.

Κι' ἔτσι θὰ περιμένω ὡς νὰ φανῇ
Στὴ βραδυνὴ τὴ θλίψι ὁ ἀποσπερίτης·
Νὰ δῶ γιγνῆντια τὴ γαλήνη σου
Νὰ τὴν ξυπνᾷ τῆς ἐκκλησιᾶς σου ὁ Ἐρημίτης.